

Underbilag til bilag 28.

Kopi.

FORENINGEN AF FILMUDLEJERE
I DANMARK

København, den 6. august 1962.

Idet vi takker for den adgang, vi har haft til en drøttelse med embedsmænd fra departementet samt fra inspektoratet for told- og forbrugsafgifter vedrørende den samlede filmbranches forhold, skal vi nedenfor tillade os skriftligt at redegøre for branchens sammensætning og virksomhed, ligesom vi skal tillade os at sammenfatte, hvilke varer der kan blive tale om at belægge med almindelig omsætningsafgift, samt i hvilke af branchens led denne afgift efter vor opfattelse kan opkræves.

Branchens sidste led overfor publikum er biograferne, af hvilke der i hele landet findes ca. 470, der regelmæssigt giver forestilling for publikum mod vederlag. Det vederlag, biografen opkræver — brutto-spilleindtægten — er for tiden i medfør af lov om afgift af forlystelse belagt med en afgift på $\frac{7}{17}$ eller ca. 41,6 pct. Denne afgift erlægges dog kun med $\frac{2}{3}$, idet biografen som en støtte fra det offentlige efter den sidste revision af afgiftsloven oppebærer $\frac{1}{3}$. Såfremt der ved forestillingen er forevist danske film, indeholder biografen yderligere 25-40 pct. af afgiften, der derefter betales til den danske producent som statsstøtte til den danske filmproduktion, der ikke kan opretholdes uden denne støtte.

Til brug ved forevisningen lejer biografen hos en filmudlejer en film, som returneres, når den aftalte forevisningsperiode er slut, og som vederlag for retten til at opføre filmen svarer han en vis procentdel af brutto-spilleindtægten med fradrag af de $\frac{7}{17}$ forlystelsesafgift — nettospilleindtægten. Vederlaget varierer efter filmens og teatrets art, men vil i gennemsnit andrage ca. 35 pct. af nettospilleindtægten. Denne andel af indtægten andrager således vederlag dels for retten til at forevise filmen og derved bibringe publikum indtrykket af de kunstneriske præstationer, hvis udbredelse formidles gennem filmen på tilsvarende måde

som gennem for eksempel en grammofonplade eller en radio, dels for lånet af en rørlig ting — filmstrimlen.

Biografens leverandør, filmudlejer, vil kun i ganske enkelte tilfælde være identisk med filmens producent, hvorfor han normalt gennem en aftale med denne vil have erhvervet retten til at distribuere filmen i Danmark.

Når forholdet mellem producent og udlejer betragtes, er det af praktiske grunde hensigtsmæssigt at sondre mellem udenlandsk-producerede og dansk-producerede film.

For udenlandske films vedkommende vil aftalen normalt gå ud på, at den herværende udlejer for sin udnyttelse af ophavsrettighederne betaler producenten en andel af de indtægter, han oppebærer fra biograferne. Dette vederlag vil variere efter filmens art, men vil normalt andrage fra 40 pct. til 70 pct. af indtægterne, eventuelt efter fradrag af visse distribueringsomkostninger. Som tidligere nævnt kan der undertiden være tale om en minimumslicens for disse rettigheder, der skal betales, uanset om indtægterne ikke betinger det. Endvidere anskaffer udlejer en eller flere kopier af filmen, enten fra den pågældende producent eller fra et selvstændigt filmlaboratorium, hvilke kopier som regel faktureres særskilt til normal pris fra laboratoriet, selvsagt inkluderet dettes sædvanlige avance etc. I visse tilfælde, hovedsagelig ved film hidrørende fra USA, vil den licens, der betales for ophavsrettighederne, inkludere retten til at anvende en kopi, der stilles til disposition af den udenlandske leverandør, et forhold vi nedenfor skal vende tilbage til.

For danske films vedkommende vil vederlaget til producenten altid bestå i en andel af filmlejeindtægten — normalt 85 pct. — men fra gammel tid har det været coutume, at der i dette vederlag indgår